

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

„CINSTESE PE TATAL TAU SI PE MAMA TA...”

1. Dacă Domnul a pus pe careva dintre voi șef peste cineva, nu cumva păcătuiți printr-o toleranță sau, dimpotrivă, printr-o severitate exagerată față de supușii voștri? Sau poate, din cauza obligațiilor de șef, ați uitat că aveți sub stăpânirea voastră oameni vii, suflete vii și că nimeni nu ne-a scutit de datoria de a fi oameni în raport cu supușii noștri? Acest lucru se cere în mod special de la noi, creștinii! Nu cumva i-ați supărat pe subordonații voștri prin nervozitate? Nu cumva v-ați ales oameni preferați, căroro le-ați iertat totul, descărcând-vă pe alții mânia pentru greșelile lor? Nu i-ați hărțuit oare pe subordonați cu săcăieli mărunte, cu tot felul de nedreptăți?

2. Greșim împotriva celei de-a cincea porunci și prin nerespectarea celor mai în vârstă decât noi. Dacă sunteți vinovați de acest păcat grozav, gândiți-vă că tinerețea va trece foarte repede, va trece și maturitatea și oricum veți ajunge și voi la bătrânețe, și atunci copiii vor striga la voi cu aceleași cuvinte: „Nu ne încurca să trăim!” Deci căiți-vă pentru nebunia și pentru răutatea voastră!

3. Mai greșim împotriva celei de-a cincea porunci a Legii dumnezeiești, mai ales viețuitorii mănăstirilor, prin manifestarea nemulțumirii față de ctitori și binefăcători. Orice mănăstire își menține astăzi existența cu jertfele benevole ale pelerinilor, ale binefăcătorilor - oameni ai rugăciunii -, adică cu jertfele acestor rugători „săcăitori” care ne vizitează mănăstirea. Ei sunt cei care ne hrănesc și ne adapă.

4. Mai greșim împotriva celei de-a cincea porunci prin faptul că nu-i cinstim pe păstori Bisericii, pe părinții noștri duhovnicești. La acest capitol dăm atâta libertate limbilor noastre celor rele, încât nu cruțăm nici potcapul alb, nici căruntețea preotului din sat. Poate am evitat să luăm binecuvântare de la preot sau am evitat să primim Sfintele Taine de la preoții care ni s-au părut nevrednici de preoție. Pocăiți-vă, pentru că ați jignit pe Duhul Sfânt, Care sfințește Tainele chiar și prin cel mai nevrednic preot! N-am ascultat de sfaturile, nici de povățuirile părintelui duhovnic. Să vă verificați conștiința, ca nu cumva careva dintre voi să fi pus în umbră chipul lui Hristos prezent în părintele duhovnic. Nu cumva vi s-a întâmplat una ca aceasta? Domnul este zelos! Pocăiți-vă și schimbați-vă atitudinea față de duhovnic cât încă nu ați căzut întru înșelare - o altă boală duhovnicească foarte periculoasă. Doamne, iartă-ne pe noi, păcătoșii!

LITURGICAL PROGRAM OF THE WEEK NOVEMBER 9 - 15

Wednesday, November 11 : The Akathist of Saint George 6.30 PM

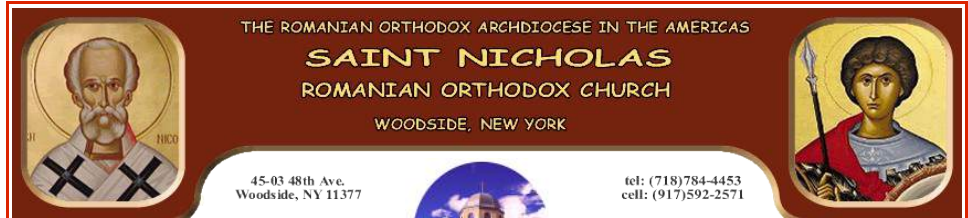
Friday, November 13 : The Akathist of Saint Nicholas 6.30 PM

Saturday, November 14 : Matins, Divine Liturgy, Memorial Service 8:30 AM

Vespers 6.30 PM

Sunday, November 15 : Matins and Divine Liturgy 8:30 AM

Preot Paroh Marius Daniel Dumitrescu
718 784 4453 – fix ; 917 592 2571 – mobil

EVANGHELIA DIN DUMINICA A 24-A DUPA RUSALII

În vremea aceea a venit la Iisus un om al cărui nume era Iair și care era mai-marele sinagogii. Și, căzând la picioarele lui Iisus, îl ruga să intre în casa lui, că numai o fiică avea, ca de doisprezece ani, și ea era pe moarte. Iar, pe când se ducea Iisus și mulțimile îl împresurau, o femeie, care de doisprezece ani avea curgere de sânge și cheltuisese cu doctorii toată averea ei și de nici unul n-a putut să fie vindecată, apropiindu-se pe la spate, s-a atins de poala hainei Lui și îndată s-a oprit curgerea sângelui ei. Și a zis Iisus: Cine s-a atins de Mine? Dar toți tăgăduind, Petru și ceilalți care erau cu El au zis: Învățătorule, mulțimile Te îmbulzesc și Te strâmtorează, și Tu întrebi: Cine s-a atins de Mine? Iar Iisus a zis: S-a atins de Mine cineva, căci am simțit o putere care a ieșit din Mine. Atunci femeia, văzându-se vădită, a venit tremurând și, căzând înaintea Lui, a spus de față cu tot poporul din ce pricină s-a atins de El și cum s-a tămăduit îndată. Iar El i-a zis: Îndrăznește, fiică, credința ta te-a mântuit. Mergi în pace! Pe când încă vorbea El, a venit cineva de la mai-marele sinagogii, zicând: A murit fiica ta. Nu mai supăra pe Învățătorul. Dar Iisus, auzind, i-a răspuns: Nu te teme; crede numai și se va izbăvi. Și, venind în casă, n-a lăsat pe nimeni să intre cu El decât numai pe Petru, pe Ioan și pe Iacov, pe tatăl copilei și pe mamă. Și toți plângeau și se tânguiau pentru ea. Iar El a zis: Nu plângeți; n-a murit, ci doarme. Și râdeau de El, știind că a murit. Iar El, scoțând pe toți afară și apucând-o de mână, a strigat, zicând: Copilă, scoală-te! Și duhul ei s-a întors și a înviat îndată; și a poruncit El să i se dea copilei să mănânce. Și au rămas uimiți părinții ei. Iar El le-a poruncit să nu spună nimănui ce s-a întâmplat. (LUCA 8, 41 - 56)

„CINSTESE PE TATAL TAU SI PE MAMA TA...”

5. Dacă sunteți voi înșivă părinți, să știți că și voi puteți păcătui împotriva celei de-a cincea porunci divine prin neacordarea atenției convenite educării copiilor voștri. Am devenit acum atât de egoiști, iubitori de sine, încât nici nu vrem să auzim de copii, nu mai dorim să avem copii pentru a nu ne îngreuna viața cu educarea lor. Multe mame, chiar creștine, ar prefera mai degrabă să lucreze, numai să nu crească și să nu-și educe copiii, uitând de cuvintele apostolului care spune că femeia se va mântui prin naștere de prunci, adică prin educarea copiilor: Dar ea - spune Sfântul Apostol Pavel - se va mântui prin naștere de fii, dacă va stăruie, cu înțelepciune, în credință, în iubire și în sfințenie (I Tim. 2,15).

O altă problemă este că nu le dăm deloc copiilor exemple de evlavie creștină. Și nu numai atât, ci mai rău: prin propriul nostru exemplu îi învățăm să fie mincinoși, să se prefacă că sunt mai buni, îi învățăm să fie leneși, să nu-i respecte pe cei mai mari, să vorbească urât și chiar să înjure, îi irităm cu comportamentul nostru greșit față de cei din jur, cu toate că știm foarte bine că la copii simțul dreptății și al adevărului este deosebit de sensibil. Iar cu timpul ne mirăm „de ce sunt copiii noștri atât de răi și de neascultători” sau „cum de au crescut așa și nu cum am fi dorit să-i vedem”. Ne lenevim să ne rugăm pentru copiii noștri, ne lenevim să-i împărtășim, ne lenevim să-i ducem la biserică. Toți se plâng zicând că în secolul în care trăim este tot mai greu să creștii și să formezi un copil creștin. De ce stai atunci cu mâinile în sân când simți că parcă ceva lipsește? De ce nu faci ceva, de ce nu încerci să faci cel mai important lucru? Împărtășiți-vă copiii cât se poate de des, și credeți că sufletul unui astfel de copil nu va putea să uite de deasa lui întâlnire și împărtășire cu însuși Hristos. Dar și aici am putea să cădem în cealaltă extremă și să le pricinuim copiilor mai degrabă pagubă, în loc să le aducem vreun folos duhovnicesc, împărtășindu-vă des copilul, ar fi trebuit să nu-l aduceți oricum la împărtășire, ci de îndată ce el va începe cât de cât să înțeleagă ce se întâmplă, să fie deprins să meargă conștient la Sfânta împărtășanie, cu bucurie și cu evlavie. Nu trebuie să amăgim copilul spunându-i tot felul de cuvinte profane despre Sfânta împărtășanie cum spun de exemplu unii oameni: „Hai la părintele. O să-ți dea miere și ai să vezi ce gustoasă e!” ș.a., ci spuneți-i copilului astfel: „Hai să ne împărtășim cu Sfintele lui Hristos Taine!” îmbrăcați-l frumos, creați-i o dispoziție specială, favorabilă împărtășirii. Dacă e posibil, țineți copilul flămând, ca până la primirea Sfintei împărtășanii să nu guste nimic sau aduceți-l mai de dimineață special pentru împărtășire. Nedorind să ne ascundem nemăsurata, nebuna dragoste părintească față de copiii noștri, adeseori îi alintăm, îi răsfățăm până într-o astfel de măsură, încât în cele din urmă facem din ei adevărați egoiști - simpli consumatori, care nu vor nici măcar să muncească pentru a-și asigura existența, nici să învețe pentru a deprinde o meserie, le oferim fără o dreaptă judecată tot ceea ce avem, iar mai târziu ne plângem, că „Iată, încă n-am îmbătrânit și deja fecioru-meu sau fiică-mea mă alungă din casă”. Oare nu dumnevoastră i-ați crescut egoiști? Și, dacă i-ați crescut astfel, să aveți răbdare și să cereți de la Dumnezeu iertare pentru lipsa sufletească pe care ați cauzat-o copiilor voștri prin educația incorectă! Poate că cineva dintre voi și-a blestemat copiii la mânie? Blestemul părinților este un lucru înfricoșător! Vai de copiii care și-au atras asupra capului blestemul părinților prin comportamentul lor! Dar nu e mai mic necazul nici pentru părinții care și blestemă copiii. Poate că cineva dintre părinți la mânie și-a trimis copiii „la dracu”? Să știți că noi suntem înconjurați cât se poate de real de o lume nevăzută, de o lume atât a duhurilor rele (a

dracilor), cât și a duhurilor bune (a îngerilor). Trimiteți sufletul propriului copil în mâinile satanei...De aceea pocăiți-vă, cereți-vă iertare de la Dumnezeu, pentru ca blestemele voastre să fie șterse de milostivirea Lui și să nu mai stea asupra copiilor voștri!

6 Dacă suntem nași de botez - părinți spirituali ai finilor pe care i-am botezat -, ne împlinim noi oare datoria față de ei sau pur și simplu ne-am prins ca simpli cumetri pentru a rămâne în relații bune cu cunoscuții noștri? Îi ajutăm noi oare pe părinții finilor noștri să-și educe copiii în dreapta credință și evlavie? Știm cu toții că la botez nașii se leapădă de satana și de toate lucrurile lui în numele finilor lor. De aceea, să nu uităm de faptul că, dacă condițiile vieții nu ne permit să ne ocupăm direct de educarea lor, suntem obligați măcar să ne rugăm pentru ei. Dar nici să ne rugăm cum trebuie pentru ei nu știm. Și dacă finii cresc niște blasfemiatori - hulitori de Dumnezeu -sau pur și simplu oameni necredincioși, să nu credeți că noi, ca niște creștini și mărturisitori ai credinței finilor noștri, nu suntem mai puțin vinovați decât părinții lor de păcatele lor, de viața lor păcătoasă. Fiecare om mai are nădejde de îndreptare până în ziua morții sale. Poate că astăzi Domnul o să ne ierte neputința noastră și, dacă ne vom ruga cu stăruință și cu credință pentru finii noștri, cred că vom putea dobândi pentru ei de la Dumnezeu viața veșnică.

7. Mai încălcăm cea de-a cincea poruncă dumnezeiască și prin neascultarea noastră față de șefii de la serviciu, față de superiorii instituțiilor în care suntem angajați, prin comportamentul inadecvat la locul de muncă. Și aici se pare că nu este nimeni fără de păcat. A fi șef, a conduce este un lucru foarte dificil. Să nu credeți că șefii voștri își iau salariul degeaba! Orice șef - și cel de la serviciu, și starețul unei mănăstiri, și directorul unei instituții de stat sau șeful administrației Bisericii -, toți sunt responsabili nu numai de realizarea planului de lucru, ci și de soarta angajaților lor. Ce drept avem noi să discutăm despre activitatea altora, adeseori neînțeleasă de noi, sau să-i mustram pentru acțiunile lor?

În mănăstiri ascultarea de cei mai mari, de conducere, de duhovnic, de starețul mănăstirii este o lege duhovnicească strictă. Monahul care urmează calea ascultării necondiționate se mântuiește foarte ușor. Pe calea aceleiași ascultări trebuie să meargă și mireanul, atunci când i se cere să facă ascultare de superiorii săi, de șeful de la serviciu. Dacă ne-am obișnuit să-i contrazicem, să-i irităm pe superiorii noștri prin nesupunere, să știți că aici iarăși păcătuim împotriva celei de-a cincea porunci dumnezeiești. Nu ați păcătuat voi oare prin nesupunerea și neascultarea voastră de parohul bisericii sau de preotul de rând? N-ați produs cumva sminteală în timpul slujbei, făcându-i părintelui observații inutile și nepotrivite, stricând astfel dispoziția sfântă a rugăciunii și chiar și rânduiala liturgică? Nu cumva v-ați mâniat atunci când părintele sau dirijorul v-a făcut observație pentru corectarea greșelilor voastre? N-a greșit cineva intenționat în timpul citirii sau al cântării? N-ați făcut în timpul slujbelor ceva rău intenționat, din răutate și din mânie? Cei care participă la slujbele bisericești din ascultare sau din dragoste trebuie să se abțină de la anumite lucruri - dacă vor să aibă un oarecare folos și să nu-și atragă mânia lui Dumnezeu, atunci trebuie în primul rând să respecte o disciplină strictă. Să se supună necondiționat preotului paroh, preotului slujitor, cântărețului responsabil de rânduiala slujbei, dirijorului, citețului. Să nu încalce nicidecum rânduiala slujbei, unind în chip smerit slavoslovie și cântarea noastră sărăcăcioasă cu corul îngerilor. Altminteri, mai bine să nu intre în strană, mai bine să se roage liniștit într-un colțisor al bisericii, și mai mare folos va avea. Doamne, iartă-ne pe noi, păcătoșii!

Arhimandrit IOAN KRESTIANKIN